

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **REALSAD, s.r.o.**, se sídlem Moravský Krumlov, Pod zámek 204, zastoupený JUDr. Michaelou Voseckou Klečkovou, advokátkou se sídlem Brno, Ječná 29a, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Jihlava, Masarykovo nám. 5, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Energetického regulačního úřadu ze dne 27.5.2011, č.j. 13827-34/2010-ERU,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Energetického regulačního úřadu ze dne 27.5.2011, č.j. 13827-34/2010-ERU, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 7 760,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Michaely Vosecké Klečkové, advokátky se sídlem Brno, Ječná 29a.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného č.j. 13827-34/2010-ERU ze dne 27.5.2011, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení č.j. 13827-24/2010-ERU ze dne 2.2.2011.

I. Podstata věci

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce, který žádal o udělení licence na výrobu elektřiny v provozovně, která měla být umístěna v katastrálním území Moravský Krumlov, obec Moravský Krumlov, p.č. 1762/4-9, 1760/2,1760-9, 3538/8-14 s celkovým nainstalovaným výkonem 1,5 MW, dostatečně neprokázal splnění technických předpokladů, a proto žalobcovu žádost o vydání licence zamítl. Při ohledání předmětné provozovny za účelem zjištění relevantních skutečností pro rozhodnutí totiž nebyla provozovna kompletní, tudíž nebyly splněny technické parametry uvedené v žádosti o vydání licence. Tato provozovna nemohla produkovat v době ohledání uvedený výkon 1,5 MW, ale pouze 195,73kW, což bylo třináct procent z uváděného výkonu. Současně žalobce během správního řízení v prvním stupni nenavrhoval další relevantní důkazy, kterými by prokázal, že provozovna v době vydání rozhodnutí byla kompletní.

Předseda žalovaného neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení. Pokud pak žalobce navrhoval v řízení o rozkladu důkazy k prokázání toho, že provozovna kompletní je, předseda žalovaného k nim nepřihlížel, neboť se jednalo o důkazy a skutečnosti, které mohl žalobce uplatnit v řízení v prvním stupni.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce uvádí, že žalovaný vydal v dané věci dvě odlišná rozhodnutí. Nejprve se jednalo o rozhodnutí, kterým mu udělil licenci, a to č. 111018002 ze dne 29.12.2010 a druhým rozhodnutím (ze dne 2.2.2011) žádost o vydání licence na provozování fotovoltaických elektráren zamítl. Žalobce tvrdí, že v prvním případě se jednalo o originál rozhodnutí. Toto rozhodnutí měli zaměstnanci prvostupňového správního orgánu u sebe při ohledání věci a měli jej předat do rukou žalobce, případně jeho zástupce. Podle žalobce absence razítka ohledně vypravení na tomto rozhodnutí nezpůsobovala jeho neplatnost, protože vypravení rozhodnutí je podle něj pouhým administrativním úkonem, který nemá na platnost a právní moc rozhodnutí vliv. Žalobce pak poukazuje na fakt, že mu žalovaný nevydal ze spisu rozhodnutí o udělení licence s odůvodněním, že toto rozhodnutí vůbec vydáno nebylo. Žalobci bylo pouze umožněno pořízení ověřené kopie rozhodnutí o udělení licence.

Dále žalobce namítá, že žalovaný neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť nepřihlédl k důkazům a skutečnostem, které žalobce navrhoval a tvrdil. Žalobce napadá zejména tvrzení žalovaného, že předmětná elektrárna není způsobilá bezpečného provozu v souladu se zákonem č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), a v souladu s vyhláškou č.

426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhlášky“), protože výroba elektřiny nebyla řádně dokončena. Žalobce namítá, že elektrárna dokončena v avizovaném termínu byla, ovšem v důsledku reklamace panelů nebyla kompletní. Žalovaný podle názoru žalobce nezohlednil fakt, že elektrárna byla ještě před reklamací zcela funkční a splňovala požadavky dané energetickým zákonem i prováděcí vyhláškou.

Žalobce dále uvádí, že v protokolu o místním šetření není blíže specifikováno, kolik panelů chybělo a kde a jaký mohla mít elektrárna v té době výkon. Dále argumentuje tak, že pokud by elektrárna funkční nebyla, nedošlo by dne 23.12.2010 k uzavření smlouvy o sdružených dodávkách elektřiny s E.ON Energie a. s.

Podle názoru žalobce byly z jeho strany využity všechny dostupné prostředky, kterými by prokázal splnění zákonných požadavků; zejména poukazuje na vypracování dvou notářských zápisů osvědčujících stav výroby elektřiny ke dni 25.2.2011. K tomuto důkazu podle žalobce nebylo dostatečně přihlédnuto a žalovaný podle žalobce vyvodil nepodložený závěr, že předmětné energetické zařízení bylo dokončené nejdříve dne 25.2.2011.

Žalovaný svým jednáním podle žalobce nevyužil možné autoremedury a porušil zásadu, že správní orgán je povinen posuzovat stav v době vydání rozhodnutí.

Žalobce s ohledem na vše uvedené navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného vydaná v prvním i druhém stupni správního řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na svém závěru setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný popírá, že by v případě ohledání věci na místě měli jeho pracovníci s sebou rozhodnutí o udělení licence č. 111018002 a bílým potvrzení převzetí rozhodnutí a vzdání se práva podání rozkladu. Žalovaný uvádí, že vypracování rozhodnutí není administrativním úkonem a přiznává své pochybení při vypracování konceptu rozhodnutí o udělení licence, nicméně svůj nestandardní postup odůvodňuje celkovou situací na trhu s licencemi. Popírá však, že by pochybil při odmítnutí vydání rozhodnutí, protože byla zjištěna skutečnost, která vydání rozhodnutí o udělení licence bránila. Pokud by totiž takové rozhodnutí žalovaný vydal, postupoval by v rozporu se zákonem, neboť žalobce nesplňoval podmínky uvedené v § 5 odst. 3 energetického zákona. Žádné rozhodnutí o udělení licence podle žalovaného vydáno nebylo.

K další námitce žalovaný uvádí, že samotné fotovoltaické panely k výrobě elektřiny byly osazeny pouze v rozsahu asi 195-196 kW z uvedených 1,5 MW. Z toho žalovaný dovodil, že předmětné zařízení není způsobilé k výrobě elektřiny v rozsahu uvedeném v žádosti. Pokud žalobce usiloval o zapsání provozovny do seznamu, musela provozovna v době vedení správního řízení a rozhodování o žádosti existovat. Podle žalovaného je irelevantní, proč chyběla technologie na výrobu elektřiny. Žadatel o udělení licence by měl sám prokazovat, že splňuje podmínky uvedené v § 5 odst. 3

energetického zákona. Vztah mezi objednatelem a zhotovovitelem je soukromoprávní záležitostí a je na objednateli, aby vymáhal případnou náhradu škody. Pro žalovaného je podstatný stav v době rozhodování a stav, který měl být zjištěn ohledáním věci k 30.12.2010.

Dále žalovaný k napadenému rozhodnutí uvádí, že hlavním důvodem pro nevydání rozhodnutí o udělení licence na výrobu elektřiny byla pasivita žalobce, který měl možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a navíc mu byla určena další lhůta pro podávání návrhů důkazů či jiných návrhů a vyjádření. Žalobce však žádného takového prostředku nevyužil. Žalobce mohl podle žalovaného například navrhnout přerušení řízení do doby než bude výroba elektřiny dokončena. Jediný návrh, který byl podle názoru žalobce učiněn, byl návrh na doplnění důkazů k rozkladu ze dne 31.3.2011, tzn. až dva měsíce po vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení licence na výrobu elektřiny.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalovaný navrhuje, aby soud žalobu proti napadeným rozhodnutím zamítnul jako nedůvodnou. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Správní spis

Součástí správního spisu je vedle napadeného rozhodnutí žalovaného č.j. 13827-24/2010-ERU ze dne 2.2.2011, kterým byla žalobcova žádost o udělení licence zamítnuta, i rozhodnutí o udělení licence ze dne 29. 12. 2010, č. j. 13827-13/2010-ERU, v němž je uvedeno, že je žalobci udělena licence č. 11101800 ve vztahu k provozovně Moravský Krumlov o celkovém instalovaném výkonu provozovny 1,49 MW. Rozhodnutí je opatřeno kulatým razítkem žalovaného a podepsáno je ředitelem odboru licencí. Součástí spisu je jak originál rozhodnutí, který zůstává ve spisu, tak stejnopis rozhodnutí, který by měl být předán žalobci. Žádné z vyhotovení rozhodnutí o udělení licence přitom neobsahuje poznámku, že by bylo rozhodnutí vypraveno či doručeno žalobci.

Z protokolu o místním ohledání sepsaného dne 30. 12. 2010 v obci Moravský Krumlov v objektu fotovoltaické elektrárny vyplynulo, že se za žalobce ohledání věci účastnil na základě plné moci E. P. Zápis je podepsán jak zástupcem žalobce, tak pracovníky žalovaného, a je v něm uvedeno, že „FVE není kompletně osazena fotovoltaickými panely cca 1,3 MW“, „osazení panelů je cca 195,73 kW z celkového výkonu 1,49 MW“.

Ze spisu je dále zřejmé, že žalobce doložil žalovanému 30. 12. 2010 listiny, z nichž plyne, že panely o výkonu 1,33 MW byly žalobcem reklamovány u zhotovitele elektrárny a reklamace byla uznána. Panely měly být odvezeny 13. 12. 2010 a nově namontovány do 31. 1. 2011.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., dále jen „s.ř.s.“) osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.). Rozsah přezkumu soudu byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. zásadně vymezen v žalobě uplatněnými žalobními body. O žalobě soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba je důvodná.

V.a)

Pokud žalobce namítá, že žalovaný pochybil, neboť ve věci již rozhodnutí vydal (licenci udělil rozhodnutím ze dne 29. 12. 2010) a nemohl tak vydat rozhodnutí další (žalobou napadené), nemůže s ním soud souhlasit.

Vydání rozhodnutí upravuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.), v § 71 odst. 2 písm. a) tak, že vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 s.ř., popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „vypraveno dne”.

Vydáním rozhodnutí se stává rozhodnutí platné a pro správní orgán závazné a mohlo by být změněno nebo doplněno již jen zákonem stanoveným způsobem. Vydáním tedy s.ř. rozumí nejčastěji předání písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení (zpravidla jeho předání na poštu či jinému doručovateli). Podle § 7 odst. 1 vyhlášky č. 646/2004 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, zajišťuje původce odesílání dokumentu prostřednictvím výpravny, která na dokument vyznačí zpravidla slova „Vypraveno dne“ s uvedením konkrétního data, kdy se tak stalo, a podpisu osoby, která tak učinila.

Z uvedeného plyne, že k tomu, aby bylo v daném případě rozhodnutí o udělení licence vydáno, musely by být učiněny úkony, směřující k jeho doručení žalobci. Toto předání k doručení se vyznačí slovy „vypraveno dne”. Tak tomu v daném případě nebylo. Podle názoru žalobce uvedení skutečnosti, kdy bylo rozhodnutí vypraveno, není podstatné. S tímto názorem však soud nemůže souhlasit. Právě datum vypravení je ukazatelem, kdy byla písemnost předána k doručení. Datum vypravení rozhodnutí k doručení a nikoliv datum jeho vyhotovení je datem vydání rozhodnutí. Pokud tedy na listině, kterou žalobce považuje za rozhodnutí o vydání licence, není uvedeno datum vypravení, zásadně nelze dojít k závěru, že dané rozhodnutí bylo vydáno.

Jistě si lze představit situaci, kdy administrativním nedopatřením není datum vypravení uvedeno, přestože bylo rozhodnutí k doručení předáno a v souladu se s. ř. tedy vydáno. Právě posuzovaná situace však takovým případem není. Žalobce namítá, že pracovníci žalovaného na místním šetření s sebou měli rozhodnutí o udělení licence ze dne 29. 12. 2010, žalovaný tuto skutečnost popírá. Tato otázka je tedy mezi účastníky sporná a podle názoru soudu ji lze obtížně postavit najisto. I kdyby totiž

soud prováděl svědecké výsledky pracovníků žalovaného a zástupců žalobce, kteří se předmětného ohledání na místě účastnili, lze předpokládat, že by pracovníci žalovaného potvrdili to, co tvrdí žalovaný, a zástupci žalobce zase odsouhlasili to, co namítá žalobce. Právě toliko od těchto osob totiž žalovaný i žalobce mají informace o tom, jak ohledání na místě probíhalo. Nelze tedy předpokládat, že by případné svědecké výsledky těchto osob mohly k této otázce cokoli nového přinést. Soud nicméně považuje za pravděpodobnější verzi žalobce (tj. že pracovníci žalovaného měli s sebou připravené rozhodnutí o udělení licence), neboť v opačném případě by jeho vyhotovení před ohledáním na místě zcela postrádalo smysl. Ve spisu se totiž text rozhodnutí o udělení licence nachází a je řazen mezi usnesením o nařízení ohledání na místě a protokolem z tohoto ohledání.

Soud tedy má za to, že pracovníci žalovaného s sebou dne 30. 12. 2010 skutečně mohli mít (a pravděpodobně i měli) vyhotovené rozhodnutí o udělení licence s tím, že je předají žalobci, avšak toliko v případě, že se při ohledání na místě neukáže něco, co by znemožnilo rozhodnutí o udělení licence vydat. To odpovídá i logice věci, neboť rozhodnutí o udělení licence mělo smyslu vydat do 31. 12. 2010 a toliko jeho případné vydání bezprostředně po „úspěšném“ ohledání by mohlo žalobce plně uspokojit. Právě skutečnost, že při ohledání byly zjištěny okolnosti, které znemožňovaly rozhodnutí o udělení licence vydat, přitom v daném případě nastala a rozhodnutí o udělení licence tedy vydáno nebylo (pracovníci žalovaného žalobci stejnopis rozhodnutí nepředali). Podle soudu nelze v daném případě považovat za úkon učiněný k doručení rozhodnutí již to, že se pracovníci žalovaného vydali ze sídla žalovaného s rozhodnutím k žalobci (tak by tomu mohlo být toliko tehdy, pokud by jediným úkolem těchto pracovníků bylo rozhodnutí doručit, nikoli provést ohledání a teprve podle jeho výsledku rozhodnutí případně doručit), ale až to, kdyby rozhodnutí zástupci žalobce skutečně předali. To se ale nestalo.

V daném případě přitom cílem pracovníků žalovaného nebylo doručit rozhodnutí o udělení licence, ale především ještě před vydáním rozhodnutí při ohledání věci ověřit, zda jsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o udělení licence. Splnění zákonem požadovaných podmínek však při ohledání na místě neshledali a rozhodnutí o udělení licence proto nevydali. O tom, že bude ohledání věci prováděno, byl přitom žalobce řádně vyrozuměn (usnesení o uložení povinnosti strpět ohledání energetického zařízení, které se mělo konat dne 30. 12. 2010, bylo žalobci doručeno dne 24. 12. 2010). Rovněž byl žalobce v tomto usnesení upozorněn, že ohledání věci bude probíhat za účelem prověření prokázání předpokladů pro udělení licence podle § 5 odst. 3 energetického zákona. Žalobce tedy věděl o tom, že v dané věci proběhne ohledání, i z jakého důvodu, a nemohl tedy předpokládat, že žalovaný vydá rozhodnutí ještě předtím, než budou prokázány předpoklady pro udělení licence.

Soud se tedy ztotožňuje s názorem žalovaného, že rozhodnutí o udělení licence zpracované dne 29. 12. 2010, byť by jej pracovníci žalovaného měli s sebou při ohledání, nebylo vydáno a nelze tedy na něho pohlížet jako na platné a účinné. Na druhou stranu soud považuje za potřebné dodat, že taková praxe, kdy je rozhodnutí připraveno ještě předtím, než jsou ověřeny podmínky pro jeho vydání, by neměla být

standardním postupem a neospravedlňuje to ani jakékoli přetížení Energetického regulačního úřadu na konci roku 2010.

Soud přitom se žalobcem nesouhlasí, že mu bylo rozhodnutí o udělení licence doručeno nejpozději dne 7. 1. 2011, kdy byla zástupkyni žalobce ze spisu vyhotovena a následně předána ověřená kopie tohoto rozhodnutí. Takový způsob předání rozhodnutí, resp. jeho kopie nenahrazuje jeho vydání v souladu se správním řádem. To že byl žalobci okopírován text nevydaného rozhodnutí (jde tedy fakticky o koncept rozhodnutí, které pak nebylo vydáno), neznamená, že mu bylo rozhodnutí doručeno.

Na závěru o tom, že rozhodnutí nebylo vydáno nic nemění ani skutečnost, že žalovaný na svých webových stránkách uvedl, že žalobce licenci získal a že je rozhodnutí odesláno. Toto nesprávné sdělení považuje zdejší soud za administrativní pochybení žalovaného (resp. pracovníků, kteří databázi doplňují), které nemůže jakkoli ovlivnit skutečnost, zda rozhodnutí vydáno bylo či nikoli. Podstatnou je v daném případě právě skutečnost, zda rozhodnutí o udělení licence bylo vydáno (předáno k doručení). To se v daném případě nestalo a administrativní pochybení žalovaného při správě databáze na tom nemůže nic změnit.

V dané věci tedy nebyla vydána dvě rozhodnutí, jak tvrdil žalobce, ale pouze rozhodnutí jediné, a to o zamítnutí žádosti o vydání licence.

V.b)

Dále žalobce namítá, že žalovaný neúplně zjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem žalobcem uvedeným skutečnostem a navrhovaným důkazům a věc nesprávně právně posoudil, když správní orgán prvního stupně dospěl k tomu, že elektrárna je nezpůsobilá bezpečného provozu, a tudíž bylo vydáno rozhodnutí o zamítnutí udělení licence.

Podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 20 energetického zákona je výrobnou elektřiny energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující všechna nezbytná zařízení; výrobná elektřiny o celkovém instalovaném elektrickém výkonu 100 MW a více, s možností poskytovat podpůrné služby k zajištění provozu elektrizační soustavy, je zřizována a provozována ve veřejném zájmu.

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona musí osoba, která žádá o udělení licence, prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám.

Podrobnosti o technických předpokladech a způsobu jejich prokazování pro jednotlivé druhy licencí stanoví prováděcí právní předpis, kterým je prováděcí vyhláška.

Podle § 5 prováděcí vyhlášky se provozovna na žádosti o udělení licence a dokladech přikládaných k žádosti vymezuje údaji, podle kterých je možné jednoznačně určit energetické zařízení, na němž je vykonávána nebo má být vykonávána licencovaná činnost výroby elektřiny, výroby plynu, výroby tepelné energie nebo uskladňování plynu. Mezi tyto údaje patří kromě jiného i technická specifikace a další technické údaje o výrobně elektřiny.

Prokázání těchto technických předpokladů je blíže stanoveno v § 9 prováděcí vyhlášky, podle něhož se technické předpoklady u energetických zařízení ve zkušebním provozu prokazují souhlasem stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí, rozhodnutím o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu nebo rozhodnutím stavebního úřadu, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušebního provozu, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem; po provedení zkušebního provozu dokládá žadatel kolaudační souhlas.

Žalobce k prokázání technických předpokladů doložil dne 10. 12. 2010 listinu nazvanou “Výchozí revize na elektrickém zařízení” č. 086/10, “Zprávu o výchozí revizi elektrického zařízení” č. 102 2010/ce, “Zprávu o výchozí revizi elektrické instalace” č. 184/2010 a “Rozhodnutí o povolení ke zkušebnímu provozu č. 280/10” vydané Městským úřadem Moravský Krumlov. Výkon sluneční elektrárny zde byl uváděn jako 1,56 MW. V doplnění žádosti (v seznamu jednotlivých provozoven podle přílohy č. 12 prováděcí vyhlášky) žalobce uvedl, že celkový instalovaný elektrický výkon provozovny je 1,5 MW.

Při ohledání provozovny dne 30. 12. 2010 žalovaný dospěl k závěru, že elektrárna nemá takové technické požadavky, které jsou uvedeny v žádosti o udělení licence pro výrobu elektrické energie. V žádosti žalobce uvádí celkový instalovaný výkon provozovny 1,5 MW, zatímco při ohledání byly osazeny toliko panely umožňující výkon cca 195,73 kW. V době ohledání tak údaje uvedené v žádosti o licenci nebyly v souladu se skutečným stavem věci. Tím, že elektrárna byla osazena panely pouze ze třinácti procent deklarovaného výkonu, nebyly v den ohledání dostatečně splněny technické předpoklady podle § 5 odst. 3 energetického zákona. Absence počtu chybějících solárních panelů v protokolu o ohledání věci, jak namítá žalobce, je v tomto případě zcela nepodstatná. Podstatné je, že je v protokolu uvedeno panely jakého výkonu, chybí. Tento závěr (tj. že chyběly panely v objemu cca 1,3 MW) žalobce nezpochybňuje a i z uplatněné reklamace vyplývá, že panely o výkonu 1,33 MW byly reklamovány a odvezeny. Stejně tak je nepodstatné, z jakého důvodu panely pro zajištění potřebného výkonu nebyly namontovány. Podstatným je, že elektrárna v době ohledání nesplňovala podmínky pro to, aby mohla být licence udělena, neboť nesplňovala technické parametry. Pokud § 2 odst. 2 písm. a) bod 20 energetického zákona uvádí, že výrobnou elektřiny je energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující všechna nezbytná zařízení, nelze za výrobnou elektřiny považovat elektrárnu, u níž chybí panely zajišťující více než 80% deklarovaného výkonu. Vzhledem k tomu, že žalobce do vydání rozhodnutí v prvním stupni (3. 2. 2011) neprokázal, že by předmětná elektrárna technické

požadavky splňovala, nemohl žalovaný žalobci rozhodnutím v prvním stupni licenci udělit.

Podle § 52 s.ř. jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Bylo tedy na žalobci, aby prokázal, že elektrárna splňovala technické parametry v požadovaném rozsahu.

Žalobce téhož dne, kdy se konalo ohledání věci, předložil listiny prokazující, že předmětné chybějící solární panely byly reklamovány a odvezeny dodavatelem. Ze správního spisu nicméně vyplývá, že žalobce o dané reklamaci, kterou uplatnil dne 8.12.2010, věděl s dostatečným předstihem před vydáním usnesení o ohledání věci a zároveň mu také byla sdělena informace, že do 30.12.2010 reklamace vyřízena nebude, nemohl tedy předpokládat, že bude vydáno pro něj příznivé rozhodnutí. Soud zde souhlasí se žalovaným, že za této situace mohl žalobce požádat o přerušení řízení do doby, než bude reklamace vyřízena a elektrárna bude kompletní.

Soud zároveň dodává, že z existence smlouvy o sdružených dodávkách elektřiny ze dne 23.12.2010, kterou žalobce žalovanému předložil, nelze vyvodit závěr, že elektrárna byla plně funkční. Jedná se o smlouvu, v níž žalobce vystupuje jako zákazník (odběratel) elektrické energie a nikoli obráceně (tj. že by žalobce na základě této smlouvy měl z elektrárny dodávat elektrickou energii). Z této smlouvy tedy nijak neplyne, že žalobcova elektrárna byla v době podpisu smlouvy funkční. Shodný závěr zaujal i žalovaný (v prvostupňovém rozhodnutí na str. 3) a jeho předseda (na str. 6 a 7 rozhodnutí) nelze proto souhlasit se žalobcem, že by se žalovaný k tomuto jeho důkaznímu návrhu nevyjádřil.

Žalobce poté ve správním řízení v prvním stupni již vyřízení reklamace nedoložil a ani jinými prostředky neprokázal, že elektrárna je již v deklarovaném rozsahu, a to ani přesto, že byl poučen, že může navrhopvat důkazy, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a činit jiné návrhy a usnesením mu byla k těmto návrhům stanovena lhůta. Pochybení žalovaného, který usnesení ze dne 11. 1. 2011 (nesprávně datováno jako 11. 1. 2010) doručil přímo žalobci, přestože byl žalobce v řízení zastoupen advokátkou, v daném případě nemá na účinnost doručení žádný vliv, neboť zástupkyně žalobce se s usnesením prokazatelně seznámila ještě před uplynutím lhůty k doplnění důkazních návrhů, jelikož proti tomuto usnesení podala dne 20. 1. 2011 rozklad.

Soud tedy činí dílčí závěr, že v době vydání rozhodnutí žalovaného v prvním stupni žalobce podmínky pro udělení licence nesplňoval.

V.c)

Žalobce dále namítá, že předseda žalovaného pochybil, neboť neposuzoval stav věci v době vydání rozhodnutí o rozkladu, neboť neprovedl žalobcem navržené místní šetření a nezohlednil předložené notářské zápisy.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že k těmto žalobcem navrženým důkazům nepřihlédl s ohledem na § 82 odst. 4 s.ř.

Podle tohoto ustanovení, které se podle § 152 odst. 4 s.ř. použije i v řízení o rozkladu, se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Citované ustanovení zúžilo tradiční pojetí správního řízení jako jednoho celku, v rámci jehož obou stupňů je účastník oprávněn navrhopat nové důkazy i předkládat nová tvrzení. Ustanovení § 82 odst. 4 s.ř. posiluje koncentrační zásadu správního řízení, jejímž smyslem je, aby se správní řízení pokud možno odehrálo před orgány prvního stupně. Obecně je tedy vyloučeno, aby účastník řízení uplatňoval v odvolání takové skutečnosti a důkazy, o nichž zcela nepochybně věděl již v průběhu řízení v prvním stupni a mohl je tam bez potíží uplatnit. Možnost uplatnit nové skutečnosti a důkazy v řízení v prvním stupni musí účastníkovi prokázat právě správní orgán (srovnej Vedral, J., Správní řád. Komentář, Bova Polygon, 2. aktualizované vydání, s. 725).

Soud tedy musí posoudit, zda uvedené důkazní návrhy mohl žalobce uplatnit dříve než v řízení o rozkladu, či nikoli. Přitom musel soud nejprve postavit najisto, zda odvolací (rozkladový) správní orgán při přezkoumání souladu napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, se zákonem vychází ze skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí prvostupňového správního orgánu či ze skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí o odvolání (rozkladu).

K této otázce se vyjadřoval již Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79, uvedl, že „*narozdíl od občanského soudního řádu (§ 154 odst. 1) a soudního řádu správního (§ 75 odst. 1) neobsahuje správní řád konkrétní ustanovení, jež by zakotvovala zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí*”. Tato zásada nicméně podle Nejvyššího správního soudu vyplývá implicitně ze správního řádu. „*Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí. Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního řízení (např. již rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26)*”.

I v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 – 126 (body 36 a 37), Nejvyšší správní soud zdůraznil, že správní orgán vychází při vydání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde je v době rozhodování. „*Totéž platí i o rozhodnutí odvolacího správního orgánu, což lze dovodit i z § 75 odst. 1 s. ř. s. Pokud správní soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu (zpravidla odvolacího orgánu) dle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, pak i samo rozhodnutí (odvolací) musí vycházet ze stavu v době svého vydání*”. Odvolací správní orgán není vázán skutkovým stavem zjištěným správním orgánem prvního stupně. Devolutivní účinek odvolání spočívá v tom, že celá věc přechází k rozhodnutí na nadřízený orgán, který odpovídá (ve stejném rozsahu jako správní orgán prvního stupně) za správné a úplné zjištění skutkového stavu, a který je za tímto účelem oprávněn zopakovat již provedené dokazování, vedle toho provést i důkazy nové. Při tom je odvolací orgán omezen právě § 82 odst. 4 s. ř., tj. koncentrací

správního řízení, která brání uvádění nových skutečností a navrhování nových důkazů, vyjma těch, které nemohl účastník uplatnit dříve (např. proto, že nastaly až po vydání prvostupňového rozhodnutí).

V právě posuzovaném případě žalobce v řízení o rozkladu žalobce tvrdil, že elektrárna je kompletní a technické podmínky pro udělení licence splňuje. K tomu navrhoval provedení místního šetření a doložil notářské zápisy. V osvědčení o prohlášení ze dne 25.2.2011 (NZ 119/2011) Mgr. R. P. prohlašuje, že předmětná elektrárna je funkční výrobnou elektrárny a v osvědčení z téhož dne (NZ 120/2011) se osvědčuje, že se na daném místě nachází elektrárna osazena fotovoltaickými panely a je funkční (přílohou zápisu jsou mj. fotografie). Podle názoru soudu přitom z těchto důkazních návrhů nijak neplyne, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí byla elektrárna osazena fotovoltaickými panely, ale může z nich plynout, že v době pořizování notářských zápisů (tj. dne 25. 2. 2011) a v době, kdy žalobce navrhuje místní šetření, byla elektrárna plně osazena fotovoltaickými panely.

Soud má přitom za to, že se nejedná o skutečnosti ani důkazy, které žalobce mohl uplatnit v řízení v prvním stupni. Pokud v prvním stupni elektrárna prokazatelně osazena panely s požadovaným výkonem nebyla (což vyplynulo z protokolu o místním šetření ze dne 30. 12. 2010), nemohl žalobce reálně tuto skutečnost tvrdit ani na její podporu navrhovat důkazy. Jedná se tedy o důkazy, které žalobce v řízení v prvním stupni navrhovat nemohl a předseda žalovaného tedy postupoval v rozporu se zákonem, pokud k nim podle § 82 odst. 4 s. ř. nepřihlédl.

Soud rozumí snaze předsedy žalovaného, aby správní řízení probíhalo zásadně v prvním stupni, neboť ten je k tomu primárně určen a v případě žalovaného správního orgánu i odpovídajícím způsobem personálně a organizačně vybaven. Nicméně pokud ve druhém stupni správního řízení dojde ke změně stavu věci - účastník tvrdí, že podmínky pro udělení licence splnil a navrhuje k tomu důkazy a současně se nejedná o skutečnosti a důkazy, které mohl uplatnit již dříve, je třeba, aby rozkladový orgán podmínky pro udělení licence posoudil podle skutkového a právního stavu, který zde je v době rozhodování o rozkladu. Pokud tedy v daném případě předseda žalovaného k těmto důkazům nepřihlédl s tím, že je měl žalobce uplatnit v řízení v prvním stupni, kde měl tvrdit a dokládat, že jsou podmínky pro udělení licence splněny (elektrárna je plně osazena a funkční), a žalovaný (správní orgán prvního stupně) tedy nepochybil, porušil předseda žalovaného vedle § 82 odst. 4 s. ř. též § 6 odst. 2 s. ř., podle něhož má správní orgán postupovat vždy tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a dotčené osoby co nejméně zatěžoval. Žalobce (žadatele o licenci) tím totiž nutí podat znovu žádost a dokládat znovu doklady, které již jednou doložil. Předseda žalovaného tedy měl k navrženým důkazům přihlédnout a posoudit stav věci v době rozhodování o rozkladu.

VI. Závěr

Je tedy třeba uzavřít, že v daném případě předseda žalovaného pochybil, neboť se nevypořádal s důkazními návrhy žalobce, které měly prokazovat, že elektrárna je již

plně osazena fotovoltaickými panely a podmínky pro udělení licence jsou splněny. Předseda žalovaného tedy nezjistil řádně stav věci.

Pokud jde o další řízení bude na předsedovi žalovaného, aby posoudil důvodnost těchto důkazních návrhů a případný rozsah potřebného dokazování a podle toho buď dokazování sám v řízení ve druhém stupni provedl a rozhodnutí žalovaného případně změnil, nebo je zrušil a vrátil věc správnímu orgánu prvního stupně. Doplnění dokazování odvolacím (rozkladovým) orgánem by totiž nemělo být takového rozsahu, aby rozhodnutí odvolacího (rozkladového) orgánu, kterým by bylo změněno rozhodnutí prvoinstanční, bylo postaveno na zcela jiných podkladech, což by vedlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Z téhož důvodu by neměla být prováděna nová základní skutková nebo právní zjištění.

Vzhledem k tomu soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Pokud jde o rozhodnutí žalovaného vydané v prvním stupni správního řízení, tak nezbytnost jeho zrušení nechť posoudí předseda žalovaného.

VII. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšným, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 2000,- Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za dva úkony právní služby, po 2 100,- Kč společně se dvěma režijními paušály po 300,- Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba, tedy 4800 Kč. To vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce je plátcem DPH, byla zmíněná částka navýšena o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Celkem se tedy jedná o částku 7760,- Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30.10.2012

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová